

нето. Той дойде най-сетнѣ. Ние издебнахме хубаво ясно врѣме. Приготвихме си що ни бѣше нужно, само водачъ не можехме да намѣримъ. Но младостѣта страхъ не знае и ние рѣшихме да пжтуваме безъ водачъ. Едно утро ние вече пѣплехме по стрѣмната „Магарешка“ пжтека. Минахме покрай шумния водопадъ „Сучурумъ“ и си зехме тържествено сбогомъ отъ него и Карловото. Врѣмето бѣше по-вече отъ хубаво. Хоризонта бѣ чистъ. Само надалечъ се виждаха двѣ малки облачета. Радостно пжплимъ и минаваме между скалитѣ „Стисни магаре.“ Гледката става все по-прѣлестна, по-очарователна. Прѣдъ насъ се разстила чудна, ненагледна панорама. Почти цѣлата стрѣмска долина е прѣдъ нашия ненаситенъ погледъ. Но малко по-малко гледката изчезва и ние задѣлбаваме въ недрата на величествения Балканъ. На много мѣста се спирахме, кое за отпочивка, кое за да изкажемъ своя възторгъ отъ постоянноменяващитѣ се гледки, една отъ друга по-красиви.

Въ забрава пжтувахме тъй нѣколко часа и дори не забѣлѣжихме, че врѣмето взе да се мѣнява. Не забѣлѣжихме, че малкитѣ облачета, които бѣхме съгледали прѣди четире-петъ часа, сега бѣха нарастнали и се приближаваха къмъ насъ. Оставаше още малко пжтъ за да стигнемъ до точката, откъдѣто ще можемъ да се поклонимъ прѣдъ образа на Сѣверна България.

— Трѣбва да ускоримъ хода, прѣдложихъ азъ на другаритѣ си. Защото, изглежда, че не ще минемъ безъ дъждъ. Тия надвесени облаци не ме радватъ.

— Да потичаме, рече Тинко, който бѣше много боязливъ.

— Защо да тичаме? — провикна се другарѣтъ ни Лило. Какво отъ туй, че ще ни намокри малко дъждѣтъ. Да не сме отъ захаръ да се стопимъ?

— Ахъ, Лилко, отвърнахъ азъ, ти като че забрави думитѣ на Тинковия дѣдо, че „съ Балкана шега не бива“.

Ние се запрѣпихме остро съ Лило.

— Вие се прѣпирайте и надпирайте, рече Тинко, а азъ ще вървя по-бърже, защото ето на, започна да капе.

И бърже се отдалечи отъ насъ. Като видѣхъ едритѣ дъждовни капки и азъ се втур-

нахъ слѣдъ него съ едно грѣмливо „ура“. Не слѣдъ много врѣме къмъ насъ се присѣедини тичешкомъ и Лило. Дъждовнитѣ капки станаха по-гъсти. Ние се сѣгнахме и се спогледнахме. Какво можехме да сторимъ? Усилихме хода и навлѣзохме въ една пространна букова гора. Отъ залисия, навѣрно, изгубихме и пжтя и трѣгнахме на посоки. Дъждѣтъ зачести и ние сѣ тичахме, безъ да си дадемъ смѣтка на кждѣ. А не бѣше лесна работа да се тича изъ гората. Колко пжти се подхлѣзнахме, колко пжти паднахме, докато най-сѣтне, уморени, запхтѣяни, облѣни въ потъ, и измокрени като кокошки излѣзохме отъ гората. Но дъждѣтъ сѣ

повече се усилваше и ние се подслонихме подъ единъ букъ. Наскоро, обаче, страшенъ грѣмъ се разнесе наоколо, трѣсна нейдѣ наблизу, и ние се спомнихме, че не бива да стоимъ подъ дърво и се отдрѣпнахме на една полянка. Наоколо ни бързо се надвесиха още по-черни облаци, хоризонта притѣмнѣ и ние не можехме да различимъ нищо, нито прѣдъ насъ нито задъ насъ. Слушахме само ужасния рѣвъ на рѣката долу нѣйдѣ. Страхъ и недоумѣние обзе младитѣ ни още не затвърдѣли въ незгодитѣ души. Тинко съгледа случайно една скала и ни рече:

— Да се скриемъ подъ скалата!

Подслонихме се подъ нея и прѣстояхме